

ІДЕАЛЬНО ДЛЯ ФАНАТІВ СЕРІАЛІВ «ДЕКСТЕР» І «ТИ»

САМАНТА
ДАВНІНГ

*Моя
гарівна
дружнина*

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ІДЕАЛЬНО ДЛЯ ФАНАТІВ СЕРІАЛІВ «ДЕКСТЕР» І «ТИ»

САМАНТА
ДАВНІНГ

Моя гарівна друзинка

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

SAMANTHA DOWNING

*My Lovely
Wife*

САМАНТА ДАВНІНГ

Моя гарівна дружчина

2021

ISBN 978-966-982-769-2 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a
division of Penguin Random House LLC

Перекладено за виданням: Downing S. My Lovely Wife / Samantha Downing. — New York :
Berkley, 2019. — 384 p.

Переклад з англійської *Олександра Руденка*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Давнінг С.

Д13 Моя чарівна дружина / Саманта Давнінг ; пер. з англ. О. Руденка. — Х. : Віват, 2021. —
368 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-450-9 (укр.)

ISBN 978-0-451-49172-5 (англ.)

Це звичайне подружжя на вигляд аж трохи ідеальне: вони разом п'ятнадцять років,
обидва працюють, виховують доньку й сина, надають перевагу сніданкам з органічних

продуктів та полюбують сімейні перегляди фільмів... Проте в обох дуже дивне хобі — убивати. Саме так Міллісент і Тобіасу вдається зберігати шлюб і підігрівати свої почуття, майстерно уникаючи покарання. Утім, один з них раптом уплутується в подвійну гру, а в дітей виникають страшні підозри. Невже Міллісент більше не та чарівна жінка, заради якої він був ладен на все? А Тобіас... Може, він узагалі ніякий не Тобіас?

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-450-9 (укр.)

ISBN 978-0-451-49172-5 (англ.)

© Samantha Downing, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

РОЗДІЛ 1

Вона поглядає на мене. Полискує засклілими блакитними очима, дивлячись то на свій келих, то на мене. Я сиджу, втупившись зором у чарку, а жінка спостерігає за мною, намагаючись зрозуміти, чи зацікавився я нею так само, як вона — мною. Тож я зиркаю на неї і всміхаюся: звісно, зацікавився. Відтак підходжу й сідаю поруч.

Жінка збиває волосся, не прикметне ні кольором, ані довжиною, і вітається. Її очі спалахують, наче поза ними увімкнулася підсвітка.

Суто фізично вона мене приваблює не більше за інших жінок у цьому барі. Мені тридцять дев'ять, і я в чудовій формі. Маю пишну кучму волосся і ямочки на щоках. Костюм сидить на мені ідеально. Саме тому жінка й позирала на мене. Саме тому й усміхалася мені. І саме тому вона така щаслива, що я підійшов до неї і підсів. Я чоловік її мрії.

Я підсовую до неї стійкою бару свій телефон. На екрані текстове повідомлення:

Привіт. Мене звуть Тобіас.

Вона читає і вигинає брову. Дивиться то на телефон, то на мене. Пишу нове повідомлення:

Я глухий.

Її брови стрімко злітають. Вона затуляє рота долонею і шаріється. Ніяковіють вони всі однаково.

Жінка хитає головою, мовляв, мені так шкода, вибачте, я не знала.

Авжеж. Звідки б ти знала?

Вона всміхається. Напружено.

Я вже не картинка в її голові. Не такий, яким вона мене уявляла. І тепер вона не знає, що їй робити далі.

Жінка бере мій телефон і друкує текст.

Я Петра.

Дуже приємно, Петро. Ти росіянка?

Батьки звідти.

Киваю і всміхаюся. Вона теж. Бачу, у неї голова репається від напруження.

Вона б радше мене позбавилась. Їй хочеться знайти чоловіка, який чує її сміх і не спілкується друком.

З іншого боку, сумління не дозволяє їй ставитися до мене упереджено. Петра не хоче бути обмеженою жінкою, яка відмовила чоловікові через те, що той глухий. Не хоче відшивати мене, як це здебільшого роблять інші.

Або їй так здається.

Її внутрішня боротьба розгортається в мене на очах, мов трьохактна п'єса, і я знаю, чим усе це скінчиться. Принаймні так буває в більшості випадків.

Вона залишається.

Спершу вона питає про мою ваду, чи я цілком позбавлений слуху. Так, я глухий від народження. Так, я ніколи не чув жодного звуку — ні сміху, ні голосу, ні скавучання цуцика, ані літака у височині.

Петра зображує смуток на обличчі, не усвідомлюючи, що це поблажливість, але я їй про це не кажу, бо вона старається. Бо вона залишилася.

Вона питає, чи вмію я читати по губах. Я киваю, і вона починає говорити:

— Коли мені було дванадцять, я зламала ногу у двох місцях. Впала з велосипеда, — розповідає вона, гротескно рухаючи губами. — Тож

мені наклали гіпс по всій довжині — від стопи аж до стегна.

Петра замовкає і креслить по нозі уявну лінію на випадок, якщо я не второпав. Я все зрозумів, проте оцінив її жест. Як і стегно.

— Два тижні я зовсім не могла ходити, — веде далі вона. — Їздила по школі на інвалідному візку, бо гіпс був надто важкий для милиць.

Я всміхаюся, ледь уявляючи маленьку Петру з величезною загіпсованою ногою. Як і те, до чого вона, власне, підводить цією сумною оповіддю.

— Я не хочу сказати, що знаю, як це — назавжди бути прикутою до візка або мати якесь каліцтво. Просто в мене залишилося таке... Ну, таке враження, ніби я трохи відчула на собі, як це буває, розумієш?

Я киваю.

Петра полегшено всміхається, бо побоювалася, що її слова мене образять.

Друкую:

Ти дуже чуйна.

Вона знизує плечима й аж сяє від компліменту.

Ми випиваємо ще по одній.

Я розповідаю їй історію, яка не має жодного стосунку до глухоти. Про «свійську тваринку», що була у мене в дитинстві, — жабеня на ім'я Шерман. Це жабеня-віл сиділо на здоровезній каменюці в ставку й жерло мух. Я ніколи не намагався спіймати Шермана, просто спостерігав за ним. А подеколи й воно за мною. Нам подобалося сидіти разом, і я став називати його своїм улюбленцем.

— Що з ним сталося? — питає Петра.

Я здвигаю плечима.

Одного дня каменюка опустіла. Більше я ніколи його не бачив.

Петра каже, що це сумно, але я заперечую. Сумно було б знайти його мертвим і поховати. Та мені не довелося цього робити. Я просто уявив, що воно вирушило до іншого ставка, де більше мух.

Їй це сподобалося. Вона мені так і сказала.

Я не все розповів їй про Шермана. Наприклад, у жабеняти був довжелезний язик, і воно стріляло ним навсібіч із такою швидкістю, що я ледь його помічав. Мені дуже кортіло його спіймати. Зазвичай я сидів біля ставка й міркував, чи не погано навіть думати про таке? Наскільки це жахливо — вхопити жабеня за язик? Чи не зашкодить таке Шерманові? А якщо воно помре, чи буде це вважатися за вбивство? Я ніколи навіть не намагався спіймати жаб'ячий язик і, напевне, у мене й не вийшло б, але я думав про таке. І через це мені здавалося, що я негожий друг Шерманові.

Петра розповідає мені про свого кота Лайонела, названого так на честь кота з її дитинства, якого теж звали Лайонелом. Я кажу їй, що це дотепно, хоча мені так не здається. Вона показує мені світлини. Це чорно-білий кіт із занадто чітко поділеним на чорну й білу половинки писком, через що він має доволі незугарний вигляд.

Петра не припиняє балакати і починає розповідати мені про свою роботу. Вона створює товарні знаки й торговельні марки. За її словами, це одночасно найпростіша і найважча праця. Спочатку найважча, бо так складно змусити когось запам'ятати хоч щось, але дедалі більше людей починають упізнавати бренд — і стає легше.

— І в якийсь момент уже не має значення, що саме ми продаємо. Бренд стає важливішим за сам продукт.

Петра вказує на мій телефон і питає, придбав я його через назву чи сподобався власне телефон.

З обох причин?

— Бачиш, — усміхається вона, — ти навіть не певен.

Так і є.

— А ким ти працюєш?

Бухгалтером.

Вона киває. Фах, що збуджує найменше, але поважний, стабільний і посильний для глухих. Числа не говорять уголос.

Підходить чепурний, ошатний бармен студентського віку. Петра бере замовлення на себе. Це тому, що я глухий. Жінки завжди думають, що про мене треба подбати. Їм подобається щось для мене робити, бо я, на їхню думку, слабкий.

Петра одержує ще два напої і полумисок свіжих закусок, всміхаючись так, ніби пишається собою. Це змушує мене засміятись. Я регочу, але про себе.

Вона нахиляється до мене, накриває мою руку своєю і не прибирає. Петра вже забула, що я не чоловік її мрії, і подальший розвиток подій доволі передбачуваний. Невдовзі ми вже йдемо до неї. Рішення дається мені легше, ніж належало б, але не тому, що ця жінка мене особливо приваблює. Це питання вибору. Вона сама наділила мене правом вирішувати, і наразі я чоловік, який погодився.

Петра живе в центрі міста неподалік бару, в осередку рекламних вивісок усіх значних товарних знаків і торговельних марок. У неї вдома не так охайно, як я собі уявляв. Усюди безлад: папери, одяг, посуд. Мені спало на думку, що вона часто губить ключі.

— Лайонел має бути десь тут. Певно, ховається.

Я не беру участі в пошуках строкатого котяри.

Петра перелітає з місця на місце, кидає сумочку там, роззувається сям. З'являються дві склянки, наповнюються червоним вином, потім вона веде мене до спальні. Усміхається, повернувшись до мене обличчям. Здається привабливішою — іскриться навіть її пряме волосся. Звісно, це через спиртне, проте і через її радість теж. Мені здається, Петра вже давно не була така щаслива, і бозна-чому, адже вона доволі приваблива.

Вона притискається до мене, вся така розпашіла, а її подих відгонить вином. Бере з моєї руки склянку й відставляє геть.

Вино я допиваю вже набагато пізніше, в темній кімнаті, освітленій тільки екраном мого телефона. Ми друкуємо й друкуємо на телефоні, кайфуючи від того, що зовсім не знаємо одне одного. Я запитую:

Улюблений колір?

Жовтаво-зелений.

Морозиво?

Зі смаком жуйки.

Жуйки? Блакитне таке?

Ага.

Це ж треба!

А твоє?

Французьке ванільне. А піца?

З шинкою.

Ми готовісінькі.

Ми?

Хіба ми досі про піцу?

Мовиться не про піцу.

А потім вона засинає першою. Я міркую, вшитися мені чи залишитись, і так довго зважую, що й сам засинаю.

Прокидаюсь я вдосвіта. Зісковзую з ліжка так, щоб не розбудити Петру. Вона лежить долілиць, зігнувши ногу, волосся розсипалося по подушці. Важко сказати, чи справді вона мені подобається, тож я вирішую не сушити собі голову. Мені якось однаково.

На тумбочці лежать сережки Петри — блакить у склі, як її очі. Непомітно кладу їх до кишені як нагадування надалі так не робити. Я майже вірю, що це дієвий засіб.

Не озираючись, іду до дверей.

— Ти справді глухий? — гучно питає вона ззаду.

Я чую її, бо я не глухий.

І далі рухаюся.

Прикидаючись, що нічого не чув, прямую до дверей, зачиняю їх за собою, йду далі, виходжу з будинку, проминаю квартал і повертаю за ріг. Тільки там я зупиняюсь і замислююсь над тим, як вона могла здогадатися. Мабуть, я десь таки проколовся.

РОЗДІЛ 2

Мене звати не Тобіас. Я використовую це ім'я, коли хочу, щоб мене запам'ятали. У цьому випадку — бармен. Я назвався й надрукував своє ім'я, щойно зайшов і замовив собі випивку. Тож він мене запам'ятає. Затямить, що Тобіас — глухий чоловік, який покинув бар із жінкою, з якою там і познайомився. А вона точно мене запам'ятає. Бо скільки там у неї було глухих коханців?

І якби я десь не помилився, то назавжди залишився б екзотичною приміткою в літописі її інтимного життя. Проте наразі вона запам'ятає мене як «того, що прикидається глухим» або «того, що, можливо, вдає із себе глухого».

Що більше я розмірковую про це, то дужче схиляюся до думки, що міг проколотися не раз. Скажімо, на мить залякнути, коли вона спитала мене, чи насправді я глухий, адже зазвичай люди так і чинять, почувши щось несподіване. І, якщо так і було, вона могла це побачити. Можливо, вона знає, що я її обманював.

Дорогою додому мене все бісить. Сидіння машини боляче дере спину. По радіо все занадто гучне й верескливе. Звісно, річ не в Петрі. Просто я надто роздратований.

Удома все тихо. Моя дружина Міллісент іще в ліжку. Нашому шлюбу п'ятнадцять років, і вона не називає мене Тобіасом. У нас двоє дітей. Рорі чотирнадцять, а Дженна на рік молодша за нього.

У спальні темно, але я бачу під ковдрою обриси Міллісент. Я роззуваюсь і навшпиньки йду до ванної кімнати.

— Що скажеш? — доволі бадьоро питає дружина.

Я напівобертаюсь і бачу її силует — вона підвелася й опирається на лікоть.

Я знову постаю перед вибором. Тепер через Міллісент, а таке буває дуже рідко.

— Ні, — кажу я.

— Ні?

— Вона не підходить.

Повітря поміж нами крижаніє. Відлига настає, коли Міллісент зітхає і знову кладе голову на подушку.

Міллісент встає раніше за мене. Коли я зайшов до кухні, вона вже приготувала сніданок, обіди до школи, наш день і наші життя.

Я знаю, що мушу розповісти їй про Петру. Не про секс — про таке я дружині ні за що не розповів би. Втім маю зізнатися їй, що помилився, а насправді Петра нам підходить. Я мушу це зробити, бо залишати Петру на волі ризиковано.

Та я мовчу.

Міллісент дивиться на мене, і я майже фізично відчуваю її розчарування. У неї зелені очі з безліччю відтінків. Наче камуфляж.

Зовсім не такі, як у Петри. Абсолютно різні в усьому жінки. Об'єднує їх лише те, що вони обидві спали зі мною. Або моїми подобами.

З тупотінням спускаються сходами діти, вже гримаючи одне на одного, сперечаються, хто і що сказав про щось там учора в школі. Вони одягнені й готові йти вчитись, і я теж, одягнений у білі тенісні шорти, готовий йти працювати. Мої клієнти — люди переважно середнього віку, у кепській фізичній формі, мають забагато грошей і вільного часу. Зрідка мене наймають батьки, які вірять, що їхня дитина якась особлива, майбутній чемпіон і першокласна модель. Досі вони всі помилялися.

Та перш ніж йти когось там навчати, ми всі, на вимогу Міллісент, маємо посидіти разом щонайменше п'ять хвилин. Вона це називає сніданком.

Дженна заводить очі, топає ногами, скиглить, щоб їй повернули телефон. За столом вони заборонені. Рорі тихіший за сестру. За ці п'ять хвилин він запихає в рота якомога більше їжі, а те, що не вміщається, розсовує по кишнях.

Міллісент сидить навпроти мене й цмулить каву. Вона вбралася на роботу в спідницю, блузку і черевики на підборах, а її густе руде

волосся зачесане назад. У ранкових променях сонця воно здається вилитим з міді. Ми з нею однолітки, але вона, як завжди, має кращий вигляд. Міллісент — жінка, на яку я не заслуговую.

Дочка постукує пальцями по моїй руці, ніби відбиваючи ритм якоїсь пісні, і не вгамовується, поки я не звертаю на неї увагу. Дженна не схожа на свою матір. Її очі, волосся й форма обличчя — мої, і подеколи мене це засмучує. А іноді ні.

— Тату, ми підемо сьогодні по нові черевики? — питає вона. І всміхається, тому що знає мою відповідь.

— Так, — відповідаю.

Міллісент штурхає мене під столом ногою.

— Твоїм черевикам лише місяць, — каже вона Дженні.

— Але вони вже муляють.

Тут навіть моїй дружині нема чого заперечити.

Рорі питає, чи можна йому перед школою пошпилити кілька хвилин у відеогру.

— Ні, — відповідає Міллісент.

Син дивиться на мене. Я маю сказати «ні», але наразі не можу. Не після того, як сказав «так» його сестрі. І Рорі, кмітливий малий, це розуміє. А ще він схожий на Міллісент.

— Уперед, — дозволяю я.

Він зривається з місця.

Міллісент із гучним грюком ставить чашку на стіл.

Дженна хапає свій телефон.

Ми поснідали.

Перед тим як підвестися з-за столу, Міллісент спопеляє мене очима. Вона має вигляд точнісінько такий, як у моєї дружини, і водночас не має з нею нічого спільного.

Уперше я побачив Міллісент в аеропорту. Мені було двадцять два роки, я повертався з Камбоджі, де провів літо з трьома друзями. Щодня ми були обкурені, щовечора п'яні й ніколи не голились. Я залишив країну чепурним хлопчиком із передмістя, а повернувся кудлатим, бородатим мужиком із глибокою засмагою і купою цікавезних історій. Цілковита протилежність Міллісент.

Я прибув до країни й пересаджувався в аеропорту на літак внутрішніх авіаліній. Пройшов митницю і прямував до термінала, коли побачив її. Міллісент самотньо сиділа в зоні відльоту, підпираючи ногами валізу, і дивилась у велике, від підлоги до стелі, вікно, що виходило на летовище. На ній були футболка, джинси й кросівки; руде волосся недбало зібране в пучок. Я зупинився й задивився на неї. На те, як вона спостерігає за літаками.

Мене вразило, як дівчина дивилась у вікно.

Достоту як я, коли вирушав у подорож. Я мріяв мандрувати, мені кортіло побачити такі країни, як Таїланд, Камбоджа й В'єтнам, і я так і зробив. А коли повернувся на батьківщину, з'ясувалося, що батьків уже нема. А втім, я не певен, що вони взагалі існували. Принаймні не для мене.

Я повернувся додому, моя мрія про мандри повністю здійснилась, але якоїсь іншої на її місці не виникло. Доки я не побачив Міллісент. Вона мала такий вигляд, ніби її мрія щойно почала справджуватися, і мені миттю закортіло стати її складовою частиною.

Але тоді я так не думав. Ця ідея сформувалася пізніше, коли я намагався пояснити Міллісент або комусь іще, чим вона мене привабила. А тієї хвилини я просто йшов собі далі на посадку. Після двадцяти годин у небі, та ще й одразу перед черговим перельотом, мені бракувало сили навіть розпочати розмову. Я міг лише милуватися нею.

Виявилося, що ми летіли одним рейсом, і я сприйняв це як знак.

Дівчина сиділа біля ілюмінатора, а я в центрі середнього ряду. Кілька переконливих слів, легкий флірт зі стюардесою й банкнота у двадцять доларів — і моє місце вже поруч із Міллісент. Однак вона на мене навіть не глянула.

Ще до того, як з нами порівнявся візок із напоями, у мене визрів план: я замовлю те саме, що й вона. А позаяк я вже вважав її особливою, то навіть уявити собі не міг, що вона здатна замовити будь-що буденне, як-от воду. Напевне, це буде щось доволі незвичне, скажімо, ананасовий сік з льодом, і коли я замовлю те саме, вмить виникне симетрія, симбіоз, спільномірність або що.

Оскільки я доволі довго не спав, цей план здавався мені слухним, аж поки Міллісент не сказала стюардесі: «Ні, дякую, нічого не треба». Пити їй не хотілось.

Я теж відмовився. Та не здобув бажаного ефекту.

Проте, коли Міллісент повернулася до стюардеси, я вперше побачив її очі. Цей колір нагадав мені буйну рослинність камбоджійських полів, що їх я бачив по всій країні. І тоді її очі навіть близько не були такі темні, як-от зараз.

Потім вона відвернулася й утупилася в ілюмінатор, а я не міг відвести від дівчини погляд, прикидаючись, що не дивлюсь на неї.

Я торочив собі, що я йолоп: треба просто заговорити з нею.

Я торочив собі, що зі мною щось непевне, бо нормальні люди не поводяться так через дівчину, якої раніше ніколи не бачили.

Я торочив собі, що домагатися погано.

Я торочив собі, що вона занадто гарна для мене.

За пів години до кінця польоту я вимовив:

— Привіт.

Дівчина обернулася і витріщилася на мене.

— Привіт, — озвалася вона.

Здається, тоді я нарешті вперше видихнув.

Минуло кілька років, і я спитав Міллісент, чому вона і в аеропорту, і в літаку сиділа, замріяно втупившись у вікно. Тому, відповіла вона, що раніше ніколи не літала. А єдине, про що могла тоді мріяти, — це безпечне приземлення.

РОЗДІЛ 3

Петра була перша в списку, але тепер, коли її викреслено, я вирушив до наступної дівчини, яку звали Наомі Джордж. Із нею я ще не балакав.

Увечері я поїхав до готелю «Ланкастер». Наомі працює там порт'є. Це один з тих старосвітніх закладів, що існують досі лише завдяки колишній славі. Грандіозна й пишно декорована споруда. Нині так не будують. Дуже дорого обійдеться, якщо зробити все як треба, і вельми дешевий вигляд матиме, якщо зробити абияк.

Крізь скляні двері й панелі обабіч них стійку реєстрації видно як на долоні. За нею і стоїть Наомі у формі готелю «Ланкастер» — блакитному жакеті із золотими галунами, спідниці й накрохмаленій білій блузці. У дівчини довге чорне волосся, а ластовиння на носі її молодить. Наомі двадцять сім років. Можливо, у неї досі питають посвідчення особи в барах, проте цнотлива вона лише з вигляду.

Вночі — і я не раз це бачив — Наомі занадто приязно ставиться до пожильців чоловічої статі. І всі вони самотні, старші за неї віком, добре вдягнені. А ще подекуди не залишає готелю після закінчення зміни. Або заробляє додатково на іншій роботі, або має користь від стосунків на одну ніч.

Завдяки соціальним мережам я знаю, що вона полюбляє суші й не їсть червоного м'яса. У старших класах грала у волейбол і зустрічалася з хлопцем на ім'я Адам. Тепер згадує його не інакше, як «того кретина». Її останній хлопець, Джейсон, кудись завівся три місяці тому, і відтоді вона самотня. Іноді Наомі міркує, чи не завести їй хатню тварину, скажімо, kota, але досі не зважилась. У неї тисяча з

гаком френдів, але, наскільки мені відомо, друзів тільки двоє. Щонайбільше троє.

Я досі не певен, чи вона та сама. Треба дізнатися більше.

Міллісент уже набридло чекати.

Учора ввечері вона стояла перед дзеркалом у ванній кімнаті, знімаючи макіяж. На ній були джинси й футболка з написом «Мати відмінника сьомого класу». Звісно, йдеться про Дженну, а не про Рорі.

— Що з нею не так? — спитала вона. Міллісент не назвала ім'я Петри, бо цього не треба. Я і так зрозумів, про кого йдеться.

— Просто вона не годиться.

Міллісент не подивилася на мене у дзеркало, бо якраз втирала лосьйон в обличчя.

— Це вже сьома, яку ти забракував.

— Вона має підходити. Сама знаєш.

Міллісент із ляском затулила кришечкою слоїк з лосьйоном. Я пішов до спальні й сів, щоб роззутися. День видався довгим, і пора вже було йому добігти кінця, але Міллісент цього не дозволила б. Вона рушила слідом і стала наді мною.

— Ти певен, що досі хочеш це зробити?

— Так.

Я не виказав належного ентузіазму, бо надто переймався провиною через те, що кохався з іншою жінкою. Це почуття вразило мене після обіду, коли я побачив на вулиці літнє подружжя — їм було, мабуть, по дев'яносто, і вони йшли, взявшись за руки. Такі пари не обманюють одне одного. Я підвів очі на Міллісент і зажадав удіяти щось, щоб і в нас усе так склалося.

Міллісент сіла навпроти мене навпочіпки й поклала руку мені на коліно:

— Нам конче треба це зробити.

Її очі зблиснули, а рука поповзла по моїй нозі вгору, поширюючи тепло.

— Ти маєш рацію, — сказав я. — Нам це конче потрібно.

Дружина притулилася до мене й поцілувала, надовго засмоктавши мого язика, а я відчув себе ще винуватішим перед нею, і мені закортіло зробити все що завгодно, щоб вона почувалася щасливою.

Не минуло й доби, а я сиджу навпроти готелю «Ланкастер». Зміна Наомі завершується об одинадцятій, отож я не можу тупо сидіти аж три години перед готелем. Утім я не йду додому, а замовляю щось поїсти і потім сиджу в барі. Зручне місце, коли нема куди йти.

Заклад, який я вибрав, напівпорожній. У залі здебільшого чоловіки. Цей бар не такий вишуканий, як отой, де я був із Петрою. Коктейлі тут удвічі дешевші, всі відвідувачі в костюмах із послабленими вузлами на краватках. Дерев'яні мостини рясніють подряпинами від стільців, а стійку декоровано кільцями від рідини. Це заклад пияк для пияків, де кожне надто п'яне, щоб заглиблюватися в деталі.

Замовивши пиво, дивлюся два телеканали на двох екранах — бейсбол і новини. Друга половина третього іннінгу, два ауті. Завтра можливий дощ, але знову має бути сонячно. Тут завжди сонячно, у Вудв'ю, штат Флорида, такому собі анклаві посеред реальності. За годину можна дістатись океану, національного парку або одного з найбільших парків розваг у світі. Ми завжди кажемо, як же нам пощастило, що ми мешкаємо тут, у самому центрі Флориди. А особливо тим із нас, хто живе в районі Гідден-Оукс. Це анклав у анклаві.

Перша половина четвертого іннінгу, один аут. Іще дві з гаком години до завершення зміни Наомі, і я зможу простежити за нею.

Аж тут з'являється Ліндсі.

Її усміхнене обличчя витріщається на мене з телеекрана.

Ліндсі з її вузькими карими очима, прямим світлим волоссям, натуральною засмагою і великими білими зубами.

Рік тому вона зникла безвісти. Тиждень маячила в новинах, і на цьому її історія скінчилася. Без найближчої рідні, яка підтримувала б увагу до неї на телеекранах, до неї нікому не було діла. Бо Ліндсі не дитина. Вона не беззахисна. Вона доросла жінка. Тому не минуло й семи днів, як про неї забули.

Та не я. Досі пам'ятаю її сміх. Настільки заразливий, що спонукав мене сміятися разом із нею. Побачивши її знову, згадую, як сильно вона мені подобалася.

РОЗДІЛ 4

Уперше я заговорив з Ліндсі на прогулянці. Одним суботнім ранком переслідував її до стежок на пагорбах одразу за містом. Вона побігла по одній стежці, а я по іншій, і за годину ми зіткнулися.

Побачивши мене, Ліндсі кивнула й привіталася таким тоном, який не запрошує до подальшої розмови. Я махнув рукою і зобразив «привіт» самими лише губами. Вона несвідомо обдарувала мене здивованим поглядом, і я вручив їй свій телефон з роз'ясненням.

Перепрошую, якщо це здається химерним! Привіт, мене звати Тобіас. Я глухий.

І просто на очах Ліндсі втратила усіляку обачливість.

Вона назвалася, ми побалакали, а потім усілися, щоб попити, а також вона запропонувала мені перекусити. Солодкі палички. Вона їх мала цілу купу.

— Це жахливо, еге ж? — завела очі Ліндсі. — Жерти цукор під час спортивних тренувань? Але я їх люблю.

Я теж.

Це правда. Хоч я і не їв солодких паличок з дитинства, але я їх любив.

Ліндсі розповідала мені про себе, свої роботи, дім, хобі, про які я і так уже все знав. Я розповів їй усі ті історії, які розповідаю кожній із них. Коли ранкове сонце зійшло, ми вирішили закінчити нашу прогулянку

разом. Здебільшого ми мовчали, і мені це подобалося. У моєму житті тиші майже не буває.

Вона відхилила моє запрошення пообідати, але ми обмінялися номерами. Я дав їй номер того телефону, яким користуюся, коли я Тобіас.

Якось, через кілька днів після прогулянки, від Ліндсі надійшло повідомлення. Вісточка від неї змусила мене всміхнутися.

Класно погуляли минулого тижня, сподіваюсь, якось іще погуляємо.

Погуляли.

Наступного разу це була інша стежка, далі на північ, поряд із національним парком «Індіан-Лейк». Вона знову принесла солодкі палички; я прихопив ковдру. Ми зупинились на відпочинок там, де сонце не пробивається крізь густе листя. Щойно ми всілися, я їй усміхнувся. Щиро.

— Ти кльовий, — сказала Ліндсі.

Та ні, це ти кльова.

Вона написала через кілька днів, а я проігнорував. На той час ми з Міллісент уже погодилися, що вона саме та, яка нам треба.

Аж ось минув рік — і Ліндсі знову повернулася на телеекрани. Її знайшли.

Із бару я одразу йду додому. Міллісент уже там, сидить на ганку. Вона досі в робочому одязі й фірмових черевиках зі шкіри, що збігається кольором з її власною. Вона каже, що вони роблять її ноги гарними, і я з нею згоден. Я завжди помічаю, коли вона їх узуває, навіть зараз.

Я працював увесь день, а потім сидів у машині, пантруючи за Наомі, і розумію, що мені конче треба під душ. Але Міллісент навіть і носом не веде, коли я сідаю поряд із нею. Не встиг я і рота розтулити, як вона каже:

— Усе буде добре.

— Ти певна?

— Цілком.

А ось я ні. Ми мали подбати про Ліндсі разом, але не вийшло. І мені залишається тільки сперечатися.

— Не розумію, як...

— Усе буде добре, — повторює Міллісент. Вона показує рукою вгору, на другий поверх нашого будинку. Діти вдома. Я хочу ще дещо запитати, проте не можу.

— Нам слід зачекати з наступною, — кажу. — Зараз краще нічого не робити.

Вона мовчить.

— Міллісент?

— Я тебе почула.

Мені кортить спитати, чи зрозуміла вона почуте, але я знаю, що так. Просто їй це все не подобається. Вона роздратована тим, що Ліндсі знайшли саме зараз, перед нашою наступною, коли вже все сплановано. Здається, в неї розвинулася залежність.

І не тільки в неї.

Коли я познайомився з Міллісент у літаку, між нами не виникло кохання з першого погляду. Принаймні з її боку. Не було навіть легкої зацікавленості. Сказавши «привіт», вона просто відвернулася й далі витріщалася в ілюмінатор. А я повернувся туди, звідки почав. Відкинувшись на підголівник, заплющив очі й картав себе за те, що мені бракує духу поновити розмову.

— Перепрошую.

Мої повіки злетіли вгору.

Вона дивилася на мене величезними зеленими очима, наморщивши чоло.

— З вами все добре? — спитала дівчина.

Я кивнув.

— Точно?

— Точно. Не розумію, чому ви...

— Тому що ви бились об це головою. — Вона вказує на підголівник.
— Сидіння ходором ходило.

А я навіть і не помітив, що коїв таке. Думав, моє ментальне картання було власне ментальним.

— Вибачте.

— Так з вами все добре?

Я вже оклигав достатньою мірою, щоб збагнути: дівчина, на яку я всю дорогу витріщався, зараз розмовляє зі мною. Навіть проявляє турботу.

— Усе добре, правда, — усміхнувся до неї. — Просто я...

— Гризли себе за щось. Я теж так роблю.

— За що?

— Багато за що. — Вона стенула плечима.

Мені закортіло дізнатися про все, що спонукало цю дівчину гризти себе в розпачі, але якраз випустили шасі, тож у нас не залишилося часу.

— Наведіть хоч один приклад, — попросив я.

Вона замислилася над моїми словами, ба навіть приклала вказівний палець до губ. А я знову всміхнувся, але не тому, що це було мило, а тому, що завоював її увагу.

— Йолопи, — відповіла вона, щойно літак приземлився. — Йолопи з літаків, які дістають мене, коли хочеться лиш одного: щоб мені дали спокій.

І я машинально, навіть не подумавши, що йдеться про мене, промовив:

— Я захищатиму тебе від них.

Вона сторопіло витріщилася на мене, а коли зрозуміла, що я це серйозно, розреготалася.

А зрозумівши, чому вона сміється, я теж розреготався.

Ще до того, як ступили на трап, ми не тільки познайомилися, а ще й обмінялися телефонними номерами.

Перш ніж піти геть, Міллісент запитала:

— Як?

— Що як?

— Як ти захистив би мене від різних йолопів з літаків?

— Я змусив би їх пересісти на середній ряд, підняв би підлокітники й порізав карткою з правилами поведінки на обклавку в аварійній ситуації.

Вона знову розсміялася, довше й гучніше, ніж доти. А я досі не втомився від її сміху.

Та розмова стала часткою нас. Перше Різдво ми відсвяткували разом. Я подарував їй величезну коробку — таку велику, що там помістився б телевізор, — всю оперезану стрічками й зав'язану на бант. І єдина річ, що в ній була, — та сама картка.

Відтоді на кожне Різдво ми намагаємось якнайдотепніше обіграти цей зрозумілий тільки нам жарт. Якось я подарував дружині рятувальний жилет. А вона одного разу зняла з ялинки іграшки й націпляла замість них кисневі маски.

І досі, коли бачу в літаку ту картку, я не можу стримати усмішки.

Дивна річ, але якби мені заманулося визначити мить, ту саму мить, коли все закрутилось і привело нас до нинішнього стану, я сказав би, що все почалося через порізи папером.

Це трапилося, коли Рорі було вісім. Він мав друзів, але не дуже багато — середньостатистична дитина на шкалі популярності. Тож стало несподіванкою, коли хлопчик на ім'я Гантер порізав Рорі папером. Навмисно. Вони сперечались, котрий із супергероїв є найдужчим, аж раптом Гантер розлютився й порізав Рорі. Між вказівним і великим пальцями руки. Це було настільки боляче, що Рорі закричав.

Гантера відправили додому, а Рорі до медсестри, яка забинтувала йому руку й пригостила льодяником без цукру. Про біль він уже давно забув.

Тієї ночі, тільки-но діти заснули, у нас із Міллісент відбулася розмова про порізи папером. Ми були в ліжку. Вона щойно закрила свій ноутбук і вимкнула телевізор. Навчальний рік розпочався нещодавно, тож літня засмага Міллісент іще не зовсім поблякла. Вона не грала в теніс, але любила плавати.

Міллісент підняла мою руку й потерла тонку шкіру поміж великим і вказівним пальцями.

— У тебе коли-небудь був тут поріз?

— Ні. А в тебе?

— Так. Пекельно боляче.

— Як це трапилося?

— Голлі.

Я обмаль знав про Голлі. Міллісент майже ніколи не розповідала про старшу сестру.

— Вона тебе порізала?

— Ми робили колажі з наших улюблених речей. Вирізали їх із журналів і наклеювали на великі аркуші ватману. Ми з Голлі водночас потягнулися за однією картинкою і, — вона знизує плечима, — я дістала поріз.

— Кричала?

— Не пам'ятаю. Але плакала.

Я підняв її руку й поцілував давно загоєний поріз.

— А що за улюблені речі?

— Що?

— Ти розповідала, що ви вирізали картинки з вашими улюбленими речами. Що саме?

— О, ні, — сказала дружина, відсмикнувши руку, і вимкнула світло.

— Я не збираюся перетворювати це на іще один божевільний різдвяний прикол.

— Тобі не подобається наш божевільний різдвяний прикол?

— Люблю його. Але інший нам ні до чого.

Я і сам це втямив. Я намагався уникнути розмов стосовно Голлі, тому що Міллісент не любила про неї говорити. Ось чому я спитав про улюблені речі.

А треба було запитати про Голлі.

РОЗДІЛ 5

Новина про Ліндсі звучить із кожного ящика. Вона єдина, чиє тіло знайшли, а першою несподіванкою було місце знахідки.

Востаннє я бачив її казна-де в глушині. Ми з Міллісент затягнули її далеко в болото неподалік природного заповідника, сподіваючись, що звірота добереться до неї раніше за людей. Ліндсі була ще жива, і ми збиралися вбити її разом. Так я планував.

Та все пішло шкереберть через Дженну. Ми домовилися, що діти заночують у друзів; Рорі з товаришем бавились у відеогру, а доньку ми закинули на піжамну вечірку з шістьма іншими дванадцятилітніми дівчатами. Раптом по-котячому заняв телефон Міллісент. Це звук дзвінка Дженни. Міллісент відповіла після першого «няв».

— Дженно? Що трапилося?

Поки Міллісент слухала, я дивився на неї, і моє серце калатало дедалі швидше з кожним її кивком.

Ліндсі лежала в багні, розкинувши засмаглі ноги. Дія речовини, якою ми її накачали, закінчувалась, і дівчина почала ворушитися.

— Серденько, можеш передати слухавку пані Шиган? — спитала Міллісент.

І знову закивала.

Коли дружина продовжила говорити, її тон змінився.

— Я зрозуміла. Щиро вам вдячна. Скоро буду. — І закінчила розмову.

— Що...

— Дженна захворіла. Розлад шлунка, можливо, отруєння. Вже годину не виходить із туалету. — Я не встиг і слова сказати, як вона додала: — Я поїду.

— Ні. Я поїду, — захитав я головою.

Міллісент не протестувала. Глянула долі на Ліндсі, потім знову на мене.

— Але...

— Я поїду. Заберу Дженну й відвезу додому.

— Я про неї подбаю, — сказала Міллісент, глянувши на Ліндсі. На увазі вона мала не нашу доньку.

— Аякже.

Я не сумнівався. Просто був розчарований, що все прогавлю.

Коли я приїхав до Шиганів, Дженну досі нудило. Дорогою додому ми двічі зупинялися, і вона блювала. Решту ночі я не відходив від доньки.

Міллісент повернулася додому вдосвіта. Я не спитав її про Ліндсі, позаяк був певен, що вона поховала її в тій глухомані. Я й припустити не міг, що тіло опиниться у вісімнадцятому номері мотелю «Місячне сяйво».

Його закрили більше двадцяти років тому, коли збудували нову автостраду. Занедбаний мотель залишили на поталу природним стихіям, щурам, волоцюгам і наркоманам. Ніхто не звертав на нього уваги, бо ніхто повз нього не проїжджав. Ліндсі знайшли якісь підлітки й викликали поліцію.

«Місячне сяйво» — довгий одноповерховий будинок із дверима до кімнат з обох боків. Номер 18 був на тильному боці, у кутку, і з дороги його не було видно. Дивлячись по телеку панорамне знімання готелю, я силкуюсь уявити, як Міллісент об'їжджає мотель, зупиняє машину, вилазить із неї і відчиняє багажник.

Потім тягне Ліндсі по землі.

Невже їй не забракло сили? Ліндсі була доволі м'язиста через оті вправи на свіжому повітрі. Може, Міллісент чимось скористалася, щоб перевезти Ліндсі? Візок там або щось на колесах. Вона дуже кмітлива, може викрутитися з будь-якої ситуації.

Репортер молодий і щирий. Мовить так, ніби кожне слово має вагу. Розповідає, що Ліндсі була загорнута в плівку, запхана в шафу й накрита ковдрою. Підлітки знайшли її, бо напились і грали в піжмурки. Не знаю, скільки вона перебувала в шафі, але репортер каже, що спершу тіло Ліндсі ідентифікували за стоматологічною карткою. Очікують результату тестів ДНК. Поліція не могла використати відбитки пальців, бо ті були спіяні.

Намагаюся не уявляти, як Міллісент це робила, та й узагалі робила оте все, однаке попри всі зусилля дещо таки уявив.

І ці уявні образи не виходять мені з голови. Статичні кадри: усміхнене обличчя Ліндсі, її білі зуби; моя дружина спилює кінчики її пальців, тягне тіло до кімнати мотелю, запихає в шафу... Ці образи спалахують у моїй уяві весь день, вечір, аж поки я намагаюся заснути.

Утім Міллісент має нормальний вигляд. Той самий, що й завжди, коли приходить із роботи додому і нашвидку готує салат, або знімає макіяж, або працює за комп'ютером, а потім іде спати. Якщо вона й чула новину, то знаку не подає. Я кілька разів розтуляю рота, воліючи спитати в неї, як і чому Ліндсі опинилася в тому motelі.

Але не питаю. Бо не можу збагнути, як так вийшло, що я змушений про це питати? Чому дружина сама не розповіла?

Наступного дня вона телефонує мені опівдні, і запитання крутиться у мене на язиці. Я вже починаю гадати, а чи нема ще чогось, про що мені не відомо.

— Не забудь, — каже Міллісент. — Ми сьогодні вечеряємо з Престонами.

— Пам'ятаю.

Насправді забув. Вона це знає і, випереджаючи моє запитання, нагадує, в якому саме ресторані.

— О сьомій, — уточнює вона.

— Зустрінемося там.

Енді й Тріста Престон купили в Міллісент будинок. Хоча Енді на кілька років старший за мене, я знаю його з дитинства. Він виріс у Гідден-Оуксі, ми вчилися в одній школі, а наші батьки були поміж собою знайомі. Нині він працює на фірмі з розробки програмного забезпечення, заробляючи достатньо грошей, щоб брати уроки тенісу щодня, проте не бере. Ось чому в нього черевце.

А його дружина бере. Тріста теж із наших країв, але з іншої частини Вудв'ю, не з Оукса. Ми зустрічаємося двічі на тиждень, а решту часу вона працює в арт-галереї. Престони заробляють удвічі більше, ніж ми.

Міллісент у курсі статків усіх своїх клієнтів — здебільшого вони переважають наші. Зізнаюся, мене це гнітить дужче, ніж мою дружину. Міллісент вважає, ніби це через те, що я заробляю менше за неї.

Помиляється. Це тому, що Енді заробляє більше від мене. Та я їй цього не пояснюю. Бо вона не з Оукса. Їй не зрозуміти, як це вирости тут і залишитися тут працювати.

Ми вечеряємо у фешенебельному ресторані, де всі їдять салат, курятину або сьомгу, а п'ють червоне вино. Енді й Тріста вижлуктали цілу пляшку. Міллісент непитуща і терпіти не може, якщо я перехиляю чарку. Коли вона десь поряд, я не вживаю спиртного.

— Я тобі заздрю, — каже мені Тріста. — Хотіла б я мати таку роботу. Не треба сидіти за столом. Люблю грати в теніс!

— Але ж ти працюєш в арт-галереї, — сміється червонощокий Енді. — Практично те саме.

— Не сидіти за столом і бути весь день на ногах — це різне, — відказую. — Мені б хотілося цілими днями сидіти на пляжі й нічого не робити.

— Якось нудно, — Тріста чухає свій елегантний носик, — просто сидіти без діла. Я радше щось робила б.

Мені кортить сказати їй, що вчитися грати в теніс і вчити гри в теніс — це різні речі. Коли я працюю, то хвалене не-сидіння за столом — останнє, що мене турбує. Здебільшого я намагаюся навчити гри в теніс людей, які б радше втупилися у свої телефони, телевізори, напивалися чи жерли. Мені й одного пальця буде забагато, щоб перелічити тих, хто приходить грати в теніс, а не робити фізичні вправи. Тріста одна з них. Насправді вона не любить теніс; вона полюбляє мати класний вигляд.

Але я тримаю рот на замку, бо саме так і чинять друзі. Ми не вказуємо одне одному на хиби, якщо нас не питають.

Розмова переходить на роботу Енді, і я мовби зменшую її гучність, уловлюючи лише ключові слова, тому що мене бентежить брязкіт начиння. Щоразу як Міллісент відрізає шматок курятини, я думаю про те, як вона вбивала Ліндсі.

— Увага, — проголошує Енді, — це єдине, про що піклуються компанії з розробки програмного забезпечення. Як нам привернути, ба ще й утримати вашу увагу? Як змусити вас просидіти за монітором комп'ютера цілісінький день?

Я закочую очі. Наклюкавшись, Енді схильний з поважним виглядом провіщати. Або просвіщати.

— Ну-бо, — провадить він. — Дайте відповідь на запитання: «Що утримує вас перед монітором комп'ютера?»

— Відео з котиками? — питаю я.

Тріста гигакає.

— Не клей дурня, — каже Енді.

— Секс, — втручається Міллісент. — Це має бути або секс, або насильство.

— Або і те, і те, — додаю я.

— Насправді, — відповідає Енді, — сексу й не треба. Самого сексу. Потрібна обіцянка сексу. Або насильства. Або і того, і того. Ще якась історія... Обов'язково має бути оповідка. Байдуже, правдива чи брехлива, і не важливо, хто її розповідає. Треба просто зробити так, щоб людям стало цікаво, що буде далі.

— І як ти це робиш? — питає Міллісент.

Він усміхається, накреслюючи вказівцем незриме коло.

— Секс і насильство.

— Так це підходить до всього, — кажу я. — Навіть новини будуються на сексі й насильстві.

— Весь світ схибнувся на сексі й насильстві, — віщує Енді й знову креслить пальцем коло. Відтак повертається до мене. — Сам знаєш, бо тутешній.

— Звісно, знаю.

Офіційно Оукс — одна з найбезпечніших громад у штаті. Це тому, що все насилля коїться за зачиненими дверима.

— Я теж знаю, — звертається до свого чоловіка Тріста. — Вудв'ю не так уже й відрізняється.

Відрізняється, але Енді не сперечається. Натомість він нахиляється й цмокає дружину в губи. Коли їхні вуста стикаються, вона гладить його щоку долонею.

Я ревную.

Ревную через простоту їхнього спілкування. Ревную через те, що вони можуть напиватися. Ревную через простоту їхньої прелюдії й секс, який вони матимуть уночі.

— Гадаю, нам час закруглятися, — кажу я.

Енді мені підморгує. Я зиркаю на Міллісент, яка втупилася у свою тарілку. Вона вважає публічні прояви почуттів за несмак.

Коли приносять рахунок, Міллісент із Трістою підводяться з-за столика й рушають до дамської кімнати, а Енді хапає аркуш поперед мене.

— І не здумай протестувати. Я плачу, — каже він, переглядаючи рахунок. — Вас, друзі, не вельми витратно пригощати. Тверезники.

— Так, ми не надудлюємось. — Я знизую плечима.

Енді хитає головою і всміхається.

— Що таке? — питаю.

— Якби я знав, що ти закінчиш нудним сім'янином, то змусив би тебе залишитися в Камбоджі на довше.

— Тепер ти дурня клеїш. — Я заводжу очі.

— За цим сюди й прийшов.

Я не встигаю щось відказати, бо до столика повертаються наші дружини, тож ми припиняємо балачки про спиртне. І про рахунок.

Ми вчотирьох виходимо з ресторану й прощаємося на автостоянці. Тріста каже мені, що побачимося на уроках з тенісу. Енді обіцяє теж незабаром почати тренуватися. Тріста за його спиною заковчує очі й усміхається. Вони від'їжджають, залишивши нас із Міллісент на самоті. У нас дві машини, бо ми з дружиною зустрілися вже в ресторані.

Міллісент повертається до мене. У світлі вуличних ліхтарів вона здається такою старою, якою я її ще не бачив.

— Як ти? — питає дружина.

— Нормально. — Я знизую плечима, бо що мені ще сказати.

— Ти забагато хвилюєшся, — каже вона, утупившись поглядом кудись понад морем машин. — Усе гаразд.

— Сподіваюся.

— Повір мені. — Міллісент бере мене за руку. Стискає її.

Я киваю і сідаю у свою машину, але не їду додому, а звертаю до готелю «Ланкастер».

Наомі стоїть за стійкою реєстрації. Темне волосся вільно спадає на плечі, і хоча здалеку не видно ластовиння на її носі, мені здається, що я його бачу. І відчуваю полегшення через те, що побачив її та запевнився: вона донині працює порт'є і, можливо, досі вряди-годи підробляє. У мене немає жодних причин думати, що з нею може щось

трапитися, тому що ми з Міллісент дійшли згоди зачекати. Перевіряти, чи на місці Наомі, безглуздо, але я таки це роблю.

І це вже не вперше втинаю щось безглузде. Відтоді як знайшли Ліндсі, я зле сплю. Прокидаюся серед ночі, серце калатає, і все через якісь нісенітниці. Чи замкнув я входні двері? Чи за всі рахунки сплачено? Чи пам'ятаю я всі ті дрібниці, про які не повинен забувати, щоб будинок не згорів або його не забрав банк, і чи не розіб'ється машина через те, що я вчасно не перевінив гальма?

Ці всі дрібниці відволікають мене від Ліндсі. І того факту, що вже нічого не вдієш.

РОЗДІЛ 6

Суботній ранок. У Дженни футбольний матч. Я вболіваю сам-один, бо Міллісент показує будинок. Субота — найзручніший день і для ріелторів, і для тенісних інструкторів. А також для спортивної активності наших дітей. Тому ми з Міллісент домовилися по черзі проводити час із дітьми у цей день тижня. Востаннє ми збиралися в суботу всією родиною понад рік тому, коли Рорі вийшов у фінальну стадію дитячого турніру з гольфу. Він і зараз грає у гольф — я підвіз його зранку, перш ніж почалася гра Дженни, — в тому самому клубі, де я навчаю тенісу. У гольф він грає, бо це не теніс, і мене це лютить, тому що він робить це мені на зло.

Водночас Дженна не виявляє жодних ознак бунтарства. Не намагається бути складним підлітком. Робить щось, бо хоче це зробити, а не щоб когось розлютити, і за це я віддаю їй належне. А ще вона весь час всміхається, і я не можу втриматися й усміхаюся навзаєм, а потім даю їй усе, що вона зажадає. Не знаю, де я схибив, але через те, що я таким не переймаюся, Дженна водить мене на налигачі.

Футбол — це не моє. Я вивчив правила тільки тоді, коли Дженна почала в нього грати, тож допомогти нічим не можу. Не знаю, що їй порадити в тій чи цій ігровій ситуації, як міг би це зробити, якби вона грала в теніс. Мені ще пощастило, що вона воротар і я хоч знаю, у чому полягає сенс її дій — не дати команді супротивника покращити свій рахунок. Отож єдине, що я здатен робити, — вболівати за неї.

— Хапай!

— Чудово!

— Блискуче!

Мені часто здається, що мої вигуки доньку бентежать. Та я все одно репетую, бо інший варіант — сидіти й дивитися на її гру мовчки — ще гірший. Краще вже бентежити. Коли вона відбиває м'яч, щоб той не потрапив у сітку воріт, я несамовито волаю. Дженна всміхається й махає рукою, щоб я замовкнув. У такі моменти я не думаю ні про що, крім доньки та її гри.

Зненацька надходить есемеска від Міллісент.

Не хвилюйся.

Оце й усе повідомлення.

На полі галасують підлітки. Команда супротивника проривається до воріт, і моя донька знову мусить їх захистити. Проте не дотягується до м'яча.

Вона повертається спиною до мене, взявшись у боки. Мені кортить сказати Дженні, мовляв, нічого страшного, всі помиляються, але це явно погана ідея. Всі батьки так кажуть, і всіх дітей це бісить. Мене от бісило.

Дженна, опустивши очі додолу, дивиться на траву. До неї підходить дівчина з її команди, ляскає по плечу й щось говорить. Дженна киває і всміхається, а мені стає цікаво, що та дівчина їй сказала. Напевне, те саме, що сказав би і я, але для Дженни слова подруги вагоміші.

Гра продовжується. Я знову дивлюся на телефон. Від Міллісент більше ні слова.

Переглядаю новини — і в мене забиває дух.

Згідно з висновком судмедексперта, Ліндсі померла лише кілька тижнів тому.

Міллісент невідь-де і як протримала її майже рік живою.

Мені кортить зірватися з місця і бігти. Абикуди. Світ за очі. Треба щось робити, але я й гадки не маю, що саме. Хочеться просто накивати п'ятами.

Але я не можу залишити Дженну під час гри саму. Хто ж за неї вболіватиме? Я не можу залишити доньку. Або сина.

Матч закінчується, я підбираю Рорі біля клубу, і ми втрюх, як заведено, їмо нашу «постспортивну» піцу й запиваємо її крижаним

йогуртом. Мені важко підтримувати розмову, і син з донькою це помічають, бо вони — мої діти, які бачать мене щодня й розуміють, коли щось не так. І мені стає цікаво, що вони думають про Міллісент.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.